USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. DSH/654/16, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 3. 2018, č. j. 17 A 24/2016 - 107,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016, č. j. DSH/654/16 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 2. 10. 2015, č. j. MMP/241641/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod pátý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla na křižovatce nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Posledním dnem pro podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo pondělí 19. 10. 2015. Odvolání bylo podáno prostřednictvím České pošty s využitím služby DopisOnline, kdy jsou jednotlivá elektronická podání prostřednictvím Postservisu, jehož zřizovatelem je Česká pošta, transformována do listinné podoby. Žalobcovo odvolání považoval žalovaný za podané až dnem 20. 10. 2015, kdy bylo podání transponováno do listinné podoby a odesláno, a nikoliv den 19. 10. 2015, kdy byla zásilka zadána elektronicky do systému České pošty.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 28. 11. 2016, č. j. 17 A 24/2016 – 65 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud přisvědčil žalobci, že pro zachování lhůty k podání odvolání

ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), je rozhodující okamžik žádosti o poštovní službu, který byl držitelem poštovní licence datově potvrzen jako den podání doporučené zásilky na poštovní stvrzence. Dospěl tedy k závěru, že odvolání žalobce bylo podáno včas.

[3] Rozsudkem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 14/2017 – 39, Nejvyšší správní soud zrušil první rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 – 49, k závěru, že okamžik, ke kterému je zásilka podána k poštovní přepravě, podle kogentního § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu nemůže být modifikován soukromoprávním ujednáním, tj. Obchodními podmínkami DopisOnline (bod 34 usnesení rozšířeného senátu). Den elektronické objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku https://online.postservis.cz tedy není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, neboť není rozumný důvod se domnívat, že v případě služby DopisOnline, která je službou ryze soukromé povahy, má být za okamžik podání zásilky k poštovní přepravě považován z hlediska veřejného práva již den objednání této služby, bez ohledu na to, kdy pošta skutečnou zásilku zpracuje a předá ve smyslu zákona o poštovních službách k poštovní přepravě. S ohledem na tyto závěry tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě žalobce byla zásilka podána až dne 20. 10. 2015, tedy po uplynutí lhůty k odvolání.

[4] Krajský soud, jsa vázán výše vyjádřeným právním názorem, žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 9. 3. 2018, č. j. 17 A 24/2016 – 107 (dále jen „napadený rozsudek"), který nyní žalobce (dále též „stěžovatel") napadá kasační stížností. V ní namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem - kdy dojde k podání zásilky ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Výslovně tvrdí, že „*není podstatné, jaké datum pošta uvede na obálce, nebo kdy pošta zásilku vytiskne, dá do obálky a začne přepravovat. Podstatné je, kdy byla zásilka poště předána (...)*". Uvedenému vyjádření stěžovatele odpovídá celý obsah kasační stížnosti, ve které argumentuje, že k podání zásilky došlo dne 19. 10. 2015, přičemž zcela pomíjí, že Nejvyšší správní soud již ve věci rozhodoval a byl při tom vázán názorem rozšířeného senátu.

[5] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s."), je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*.

[6] K právní úpravě nepřípustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud i Ústavní soud (naposledy se Ústavní soud této problematice zevrubně věnoval v nálezu ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 1237/15, úvahy Nejvyššího správního soudu lze nalézt zejména v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165). Podle ustálené judikatury je nutné citované ustanovení vykládat při vědomí jeho účelu, kterým je zamezit bezúčelnému řetězení kasačních stížností a prodlužování řízení v případech, ve kterých Nejvyšší správní soud ve věci již svůj závazný právní názor vyslovil. Závazným právním názorem ve smyslu

§ 110 odst. 3 s. ř. s. je přitom třeba rozumět v kasačním rozsudku vyjádřený závěr o interpretaci a aplikaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se Nejvyšší správní soud zabýval při posuzování kasačních námitek nebo nad jejich rámec v mezích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[7] Nepřípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nicméně nelze chápat absolutně, citované ustanovení se neuplatní např. v případě, kdy Nejvyšší správní soud vytkl (při prvním přezkumu) krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, popřípadě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Stejně tak v případech, kdy dojde ke změně skutkových nebo právních poměrů ve věci, resp. doplnění dokazování, změně či zrušení aplikovaného právního předpisu, deklaraci protiústavnosti předpisu Ústavním soudem, nebo podstatné změně judikatury, jež by byl i Nejvyšší správní soud ve svém novém rozhodnutí povinen akceptovat.

[8] Je třeba též přihlédnout k tomu, že pokud druhou kasační stížnost podá účastník řízení (osoba zúčastněná na řízení) odlišný od toho, který podal kasační stížnost první, nelze mu přičítat k tíži (v duchu zásady dispoziční a zásady *vigilantibus iura*), že neuplatnil všechny své námitky již v předchozí kasační stížnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 808/13, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, a dále jeho usnesení ze dne 24. 10. 2012, č. j. 6 As 35/2012 - 42). Pokud tedy první kasační stížnost podal žalovaný a druhou kasační stížnost žalobce, který prezentuje nové námitky, se kterými se kasační soud v prvním řízení s ohledem na dispoziční zásadu nezabýval nebo zabývat nemohl, ani v takovém případě nelze aplikovat ustanovení o nepřípustnosti kasační stížnosti.

[9] Stěžovatel však nyní rozporuje výhradně závěry prvního kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, byť výslovně se proti tomuto rozhodnutí nevymezil a v kasační stížnosti zcela přehlíží, že se touto věcí již Nejvyšší správní soud zabýval a stěžovatelem rozporovanou otázku v úplnosti vyřešil. Nadto stěžovatel fakticky rozporuje názor rozšířeného senátu, kterým je nyní tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu vázán, a pokud by kasační stížnost neodmítl, musel by ji s ohledem na závěry shora citovaného usnesení č. j. 10 As 20/2017 – 49 zamítnout. Žádné další výhrady proti napadenému rozsudku stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl.

[10] S ohledem na výše uvedené nelze než konstatovat, že takto koncipovaná kasační stížnost je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., pročež Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu